JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
WALTER VAN GERVEN
27 päivänä huhtikuuta 1994 *

1. Esillä olevassa asiassa tribunal du travail de Bruxellesin (Brysselin työtuomioistuin) yhdeksäs jaosto on esittänyt tälle tuomioistuimelle useita kysymyksiä, jotka koskevat sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 [1] ja erityisesti sen 46 artiklan 3 kohdan tulkintaa.

I. Tosiseikat ja asian käsittelyvaiheet

2. Herra Del Grosso, joka on Italian kansalainen, on ollut vakuutettuna Italiassa vuodesta 1938 vuoteen 1946, minkä jälkeen hän on kuulunut Belgian palkattuja työntekijöitä koskevaan sosiaaliturvajärjestelmään. Hänet on todettu työkyvyttömäksi 10.1.1977 alkaen, ja hän on saanut ensisijaisiksi työkyvyttömyyskorvauksiksi kutsuttuja sairausetuuksia vuoden ajan työkyvyttömyytensä alkamisesta lukien sekä työkyvyttömyyskorvauksia 10.1.1978 alkaen. Hän on yrittänyt uudelleen työntekoa 1.11.1978—8.3.1979 (ja on siis lakannut saamasta korvauksia), mutta hänet on todettu uudelleen työkyvyttömäksi 9.3.1979 alkaen. Hän on siitä lähtien saanut uudelleen ensisijaisia työkyvyttömyyskorvauksia vuoden ajan ja työkyvyttömyyskorvauksia 9.3.1980 alkaen.

3. Belgian Institut national d'assurance maladie-invalidité (jäljempänä INAMI) on ensimmäisen 10.1.1978 alkaneen työkyvyttömyyden vuoksi lähettänyt työkyvyttömyyseläkehakemuksen neuvoston asetuksissa (ETY) N:o 1408/71 ja (ETY) N:o 574/72 [2] tarkoitetulle Italian toimivaltaiselle laitokselle, joka on Parman Istituto nazionale della previdenza sociale (jäljempänä INPS). Tämä laitos on 13.9.1979 tekemällään päätöksellä myöntänyt työkyvyttömyyseläkkeen 1.2.1978 alkaen. Toisesta työkyvyttömyydestä INAMI on tehnyt uuden hakemuksen Parman INPS:lle. INPS on tehnyt 12.11.1980 uuden päätöksen, josta käy ilmi, että Del Grosso on saanut keskeytyksettä italialaista työkyvyttömyyseläkettä 10.1.1978 alkaen ja siis siltäkin ajalta, kun hän on ollut uudelleen töissä Belgiassa, sekä siltä ajalta, kun hän on saanut Belgian laissa tarkoitettuja ensisijaisia työkyvyttömyyskorvauksia sairauden vuoksi. Eläkkeen määrä on

* Alkuperäinen kieli: ranska.

1 — Muutettuna ja ajan tasalle saatettuna neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2001/83, 2 päivänä kesäkuuta 1983 (EYVL L 230, s. 6).

2 — Asetuksen (ETY) N:o 1408/71 täytäntöönpanomenettelystä annettu asetus (ETY) N:o 574/72, sellaisena kuin se on 2 päivänä kesäkuuta 1983 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2001/83 muutetussa muodossa (EYVL L 230, s. 86). Katso toimivaltaisten laitosten luettelo asetuksen N:o 574/72 liitteessä 2 (EYVL L 230, s. 133).

laskettu INPS:ssä uudelleen ja, kuten päätöksessä todetaan, "eläke myönnetään ajalle 1.11.1978—30.3.1980 Italian lainsäädännössä säädetyn vähimmäismäärän mukaisena, koska Belgia on keskeyttänyt sen vastuulla olevien etuuksien maksamisen tältä ajalta".

4. Saatuaan tämän päätöksen INAMI on puolestaan 23.12.1980 tekemällään päätöksellä laskenut uudelleen Del Grossolle kuuluvat etuudet, tällä kertaa ajalle 9.3.1979—31.12.1980 soveltamalla kansallista yhteensovitussäännöstä, josta säädetään pakollisen sairaanhoitovakuutus- ja korvausjärjestelmän perustamisesta ja järjestämisestä 9.8.1963 annetun lain 70 §:n 2 momentissa, josta on 4.12.1978 annetun kuninkaallisen asetuksen nro 19 antamisen jälkeen tullut 76 quater §:n 2 momentti, jonka ensimmäisessä kohdassa säädetään:

"Tämän lain mukaisia korvauksia ei makseta, mikäli sairaudesta, vammoista, toiminnallisista häiriöistä tai kuolemasta aiheutuva vahinko korvataan tosiasiallisesti jonkin muun Belgian lain nojalla, ulkomaisen lain nojalla tai yhteisön oikeuden nojalla. Mikäli tällaisen muun lain tai yhteisön oikeuden nojalla maksettavat määrät ovat pienempiä kuin vakuutusetuudet, edunsaajalla on kuitenkin oikeus saada erotus vakuutuksesta."

5. Union nationale des mutualités socialistes (jäljempänä UNMS), joka on Belgian laissa tarkoitettu vakuutuksenantaja, on 6.4.1982 nostanut kanteen tribunal du travail de Bruxellesissa ja vaatinut Del Grossolle perusteettomasti ajalta 9.3.1979—31.12.1980 maksettuja määriä takaisin. Asiakirja-aineistosta selviää, että kanteessa vaaditut määrät on laskettu eri säädösten mukaisesti seuraavasti:

— ajalta 9.3.1979—8.3.1980 (belgialaisten sairauden perusteella maksettavien ensisijaisten työkyvyttömyyskorvausten ja italialaisen työkyvyttömyyseläkkeen päällekkäisyys) soveltamalla Belgian 9.8.1963 annetun lain 76 quater §:n 2 momenttia;

— ajalta 9.3.1980—31.3.1980 (belgialaisten työkyvyttömyyskorvausten ja italialaisen työkyvyttömyyseläkkeen päällekkäisyys) samoin soveltamalla Belgian 9.8.1963 annetun lain 76 quater §:n 2 momenttia;

— ajalta 1.4.1980—31.12.1980 soveltamalla neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 46 artiklan 3 kohtaa.

6. Del Grosso on kiistänyt takaisinperinnän ajalta 9.3.1979—31.3.1980 ja väittänyt, että täydennysosa, jonka INPS oli hänelle myöntänyt, jotta hänen eläkkeensä nousisi Italian lain edellyttämään vähimmäismäärään, oli

Italian valtion anteliaisuutta eikä vahingonkorvausta, että täydennysosa muutti hänen Italiasta saamansa työkyvyttömyyseläkkeen itsenäiseksi etuudeksi ja että jos yhteensovitussäännös tulisi sovellettavaksi, se olisi neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 46 artiklan 3 kohdan säännös.

II. Ennakkoratkaisukysymykset

7. Voidakseen ratkaista käsiteltävänään olevan riita-asian tribunal du travail de Bruxelles on 17.6.1993 tekemällään päätöksellä esittänyt tälle tuomioistuimelle seuraavat kysymykset.

1) Voidaanko italialainen työkyvyttömyyseläkkeeksi kutsuttu sosiaaliturvaetuus määritellä itsenäiseksi etuudeksi?

2) Sovelletaanko sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin jne. 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 46 artiklan 3 kohtaa, kun toisaalta etuus, joka on laskettu yhteenlaskemis- ja suhteuttamis- (pro rata) järjestelmän mukaisesti ja johon on lisätty täydennysosa, jotta palkattujen työntekijöiden työkyvyttömyyden ja vanhuuden varalta olevan pakollisen vakuutuksen mukainen kuukausieläkkeen vähimmäismäärä saavutetaan, ja toisaalta korvaus, joka maksetaan sairauden ja vanhuuden varalta olevasta (ensisijaiseksi kutsutusta) belgialaisesta vakuutuksesta, ovat päällekkäisiä?

3) Onko vai eikö ole italialaisen työkyvyttömyyseläkkeen niin sanottu täydennysosa saman vahingon korvaus, jota tarkoitetaan pakollisen vakuutusjärjestelmän perustamisesta ja järjestämisestä sairauden ja työkyvyttömyyden varalle 9.8.1963 annetun lain 70 §:n 2 momentissa, josta on 30.12.1988 annetun Belgian lain 30 §:n kolmannen kohdan perusteella tullut 76 quater §:n 2 momentti, sellaisena kuin se on muutettuna 4.12.1978 annetun kuninkaallisen asetuksen 1 §:n 1 momentissa, eli onko se vai eikö se ole samanlainen kuin viimeksi mainittu (eli onko se vai eikö se ole yhteensovitettavissa viimeksi mainitun kanssa)? [3]

8. Täsmennän, että tämä asia on eri kuin se, jonka tämä tuomioistuin on ratkaissut 15.1.1993 antamallaan tuomiolla [4], joka koski Del Grosson vanhuuseläkkeen laskemista.

III. Esitettyjen kysymysten harkinta

1. *Itsenäisen etuuden käsite*

9. Itsenäisen etuuden käsitettä ei ole yhteisön asetuksissa. Sen sijaan yhteisöjen tuomio-

3 — Kysymys siinä muodossa, kuin se on työtuomioistuimen yhdeksännen jaoston puheenjohtajan yhteisöjen tuomioistuimelle lähettämän, 29.6.1993 päivätyn kirjeen mukaisesti korjattuna.

4 — Yhdistetyt asiat C-113/92, C-114/92 ja C-156/92, Fabrizzi ym., tuomio 15.12.1993 (Kok. 1993, s. I-6707).

istuin on käyttänyt sitä oikeuskäytännössään eläkkeiden päällekkäisyystapauksissa Collini-tuomion [5] jälkeen tarkoittamaan etuutta, joka lasketaan neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 46 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti, eli toimivaltaisen laitoksen perusteella määräytyvän jäsenvaltion lainsäädännön mukaista täyttä eläkettä, joka on laskettu soveltamalla ainoastaan tätä lainsäädäntöä ottamatta huomioon muissa jäsenvaltioissa, joiden järjestelmään asianomainen on kuulunut, täyttyneitä kausia.

Tällä käsitteellä yhteisöjen tuomioistuin on siis viitannut tietyn etuuden neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 46 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuun *laskentatapaan*.

10. Tässä tapauksessa vastaaja myöntää, että hänen oikeutensa italialaiseen työkyvyttömyysetuuteen on hankittu sillä perusteella, että hän on kuulunut peräkkäin Italian ja Belgian sosiaaliturvajärjestelmiin ja siis soveltamalla vakuutuskausien yhteenlaskemisjärjestelmää ja etuuksien suhteuttamisjärjestelmää (pro rata -menetelmää). Kuitenkin se seikka, että suhteutetusti (pro rata -menetelmällä) laskettu etuus nousee Italian lainsäädännössä edellytettyyn etuuden vähimmäismäärään, kun siihen lisätään täydennysosa, ja se seikka, että tämä määrä on samalla se, johon olisi päästy, jos kyse olisi ollut itsenäisestä etuudesta, muuttaa vastaajan mielestä suhteutetusti lasketun etuuden itsenäiseksi etuudeksi.

11. Tässä suhteessa on huomattava, että se seikka, että kaksi etuutta, jotka molemmat on laskettu omien sääntöjensä mukaisesti, ovat saman*määräisiä*, ei merkitse ollenkaan sitä, että niitä täytyisi pitää samalla *tavalla* laskettuina. Itsenäisen etuuden käsite viittaa laskentatapaan, josta on säädetty neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 46 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa ja joka on erilainen kuin yhteenlaskemis- ja suhteuttamis- (pro rata) järjestelmään perustuva laskentatapa. Sellaisen täydennysosan lisääminen alun perin suhteutetusti lasketuun etuuteen, jonka seurauksena etuuden määrä on sama kuin, mikä olisi saavutettu toisella laskentatavalla, ei voi asettaa kyseenalaiseksi alkuperäisen etuuden laskentatapaa ja siitä johtuvaa etuuden luonteen määrittelemistä.

2. Voidaanko kansalliseen yhteensovitussäännökseen vedota vastaajaa vastaan?

12. Ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen toisen ja kolmannen kysymyksen olennainen sisältö on: sovelletaanko neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 46 artiklan 3 kohdan toista alakohtaa, kun toi-

5 — Asia 323/86, Collini, tuomio 17.12.1987 (Kok. 1987, s. 5489, 10 ja 15 kohdat); asia C-199/88, Cabras, tuomio 21.3.1990 (Kok. 1990, s. I-1023); asia C-342/88, Spits, tuomio 6.6.1990 (Kok. 1990, s. I-2259, 12 kohta); asia C-5/91, Di Prinzio, tuomio 18.2.1992 (Kok. 1992, s. I-897, 34 kohta) ja yhdistetyt asiat C-90/91 ja C-91/91, Di Crescenzo ja Casagrande, tuomio 11.6.1992 (Kok. 1992, s. I-3851, 19 kohta).

saalta vakuutuskaudet yhteenlaskemalla ja suhteutetusti jaettuna laskettu työkyvyttömyysetuus, johon on lisätty täydennysosa, jotta Italian laissa edellytetty vähimmäismäärä saavutetaan, ja toisaalta belgialainen sairausvakuutusetuus menevät päällekkäin (toinen kysymys), ja onko italialaisen työkyvyttömyyseläkkeen täydennysosa saman vahingon korvaamista vai ei Belgian lain tarkoittamassa mielessä, toisin sanoen, onko se samanlainen kuin viimeksi mainittu korvaus vai ei ja onko se siis yhteensovitettava vai ei viimeksi mainitun korvauksen kanssa (kolmas kysymys).

13. Minun on pakko todeta, että kirjaimellisesti luettuna kolmas kysymys koskee Belgian yhteensovitussäännösten kannalta yksinomaan sen täydennysosan luonteen määrittelemistä, jonka Italia on myöntänyt eläkkeen korottamiseksi Italian lainsäädännön edellyttämään vähimmäismäärään. Mutta kuten tämä tuomioistuin on määritellyt Stefanuttin asiassa [6], tällainen määrittämisongelma kuuluu kansalliseen oikeuteen ja kansallisen tuomioistuimen asiana on määritellä oman lainsäädäntönsä etuuksien yhteensovitusta koskevien säännösten sisältö ja tulkinta. Tällaista vastausta kansallinen tuomioistuin ei varmasti odota.

14. Minusta näyttää, että kolmas kysymys on yhdessä toisen kysymyksen kanssa sijoitettava kansallisessa tuomioistuimessa käsiteltävänä olevan riita-asian yhteyteen, jotta siihen annettava vastaus olisi hyödyllinen ennakkoratkaisukysymyksen esittäneelle tuomioistuimelle. Näiden kahden kysymyksen tarkoituksena on varmistaa, voidaanko Belgian 9.8.1963 annetun lain 76 quater §:n 2 momentissa säädettyyn yhteensovitussäännökseen vedota vastaajaa vastaan neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 12 artiklan 2 kohdan ensimmäisen virkkeen mukaisesti. Viimeksi mainitun lainkohdan mukaan kansallisia yhteensovitussäännöksiä voidaan todellakin käyttää sellaisia etuuksien saajia vastaan, jotka saavat etuuksia, joita ei koske 12 artiklan 2 kappaleen toisessa virkkeessä säädetty *poikkeus*. Tämän poikkeuksen nojalla kansallisen lainsäädännön yhteensovitussäännöstä ei sovelleta, "kun se, jonka etua asia koskee, saa samanlaisia etuuksia työkyvyttömyyden, vanhuuden, kuoleman (eläkkeet) tai ammattitaudin perusteella, jotka on myönnetty 46, 50 ja 51 artiklan tai 60 artiklan 1 kohdan b alakohdan säännösten mukaisesti kahden tai useamman jäsenvaltion laitoksesta" [7]. Toisin sanoen 46 artiklan 3 kohdan soveltaminen yhdessä 12 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä tarkoitetun poikkeuksen soveltamisen kahden muun edellytyksen kanssa (samanlaiset etuudet ja etuuksien kuuluminen lueteltujen etuuksien joukkoon) sulkee kokonaan pois kansallisen yhteensovitussäännön soveltamisen.

15. Se, sovelletaanko kansallista yhteensovitussääntöä etuuksien saajaa vastaan, selvitetään siten, että osoitetaan, että kyseessä ei ole tilanne, jota tarkoitetaan neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 12 artiklan 2 kohdan toisessa virkkeessä säädetyssä poikkeuksessa.

6 — Asia 197/85, Stefanutti, tuomio 6.10.1987 (Kok. 1987, s. 3855, 16 kohta).

7 — Tämän poikkeuksen ymmärtää helpommin, kun ottaa huomioon, että 46, 50 ja 51 artikla sekä 60 artiklan 1 kohdan b alakohta ovat jo säännöksiä, joiden tarkoituksena on määritää etuuksien enimmäismäärä, jonka etuuksien saaja voi saada hyväkseen.

Tämän lainkohdan mukaan kolmen seikan selvittäminen on tarpeellista:

1) ovatko vastaajan saamat etuudet "samanlaisia" (juuri tähän ilmaisuun kansallinen tuomioistuin viittaa kolmannessa ennakkoratkaisukysymyksessään),

2) vastaako jokainen etuus "työkyvyttömyyden, vanhuuden, kuoleman (eläkkeet) tai ammattitaudin" perusteella suoritettavia etuuksia

ja

3) suoritetaanko nämä etuudet asetuksen "46, 50 ja 51 artiklan tai 60 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesti".

16. Tämän tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön [8] mukaan sosiaaliturvaetuuksien on katsottava olevan samanlaisia, kun niiden kohde, tarkoitus, laskentaperusta ja niiden myöntämisen edellytykset ovat samat. Näiden etuuksien tutkiminen ja määrittäminen on tehtävä yhteisön oikeuden säännökset huomioon ottaen. Siten siis etuuksien vertailevan erittelyn yhteydessä on otettava huomioon neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 rakenne ja erityisesti III osaston eri luvut, jotka sisältävät eri etuusryhmiä koskevia erityissäännöksiä.

8 — Viimeksi asiassa C-102/91, Knoch, tuomio 8.7.1992 (Kok. 1992, s. I-4341, 40 kohta).

17. Kun selvitetään vastaajan Belgian lain nojalla saamaa etuutta ajalta 9.3.1979—8.3.1980 [9] eli ajalta, jolta etuuden takaisinperimisvaatimus on kiistetty, todetaan, että kyseessä on ensisijaiseksi työkyvyttömyysetuudeksi nimitetty sairausetuus, joka vastaa osaa (60 %) työntekijän työkyvyttömyyden vuoksi menettämästä palkasta ja jota maksetaan jokaiselta työpäivältä työkyvyttömyyden alkamispäivästä lukien vuoden ajan (ks. 9.8.1963 annetun lain 46 §). Kyseessä on siis sairauden perusteella suoritettava "rahaetuus", jota tarkoitetaan neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 III osaston 1 luvun 19 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa, jotka koskevat sairautta ja äitiyttä, ja joka siis tarkoittaa "rahamaksuja, joilla autetaan asianomaista säilyttämään tulonsa sen aikaa, kun hän on sairauden vuoksi työkyvyttömänä" [10]. Tällainen etuus lasketaan asetuksen 23 artiklan mukaisesti.

Voidaan jo huomauttaa, että belgialainen etuus, josta tässä on kyse, ei täytä 12 artiklan 2 kohdan toisen virkkeen kahta viimeistä edellytystä, koska

9 — Toisin sanoen ainoastaan ensimmäinen kolmesta edellä 5 kohdassa eritellystä ajanjaksosta on sellainen, jolla on merkitystä, eli se ajanjakso, jolta vastaajalle on myönnetty Belgian lain mukainen ensisijainen työkyvyttömyyskorvaus.

10 — Van Raepenbusch, S.: *La sécurité sociale des personnes qui circulent à l'intérieur de la Communauté économique européenne*, 1991, s. 396, nro 254. Katso myös *Tableaux comparatifs des régimes de sécurité sociale applicables dans les États membres des Communautés européennes*in luvussa Maladie — Indemnités pécuniaires olevat taulukot IV-1 ja IV-2, 15. painos, 1.7.1988, Régime général (salariés de l'industrie et du commerce), Euroopan yhteisöjen komission julkaisuja, s. 44 ja 46.

1) erotuksena belgialaisesta työkyvyttömyyskorvauksesta, joka vastaajalle on myönnetty edellä 5 kohdassa mainitulta viimeiseltä ajanjaksolta, kyseessä ei ole "työkyvyttömyyden, vanhuuden, kuoleman (eläkkeet) tai ammattitaudin perusteella" suoritettava etuus,

määrä on siitä riippuvainen (2 jakson 40 artikla). Italian lainsäädäntö on jälkimmäistä tyyppiä, mikä vahvistetaan asetuksen liitteessä IV. Asetuksen 40 artiklan 1 kohdan mukaan tämäntyyppisen lainsäädännön perusteella myönnetyt etuudet lasketaan asetuksen vanhuutta ja kuolemaa koskevan III osaston 3 luvun mukaisesti.

ja

Lyhyesti, jos verrataan Del Grosson saamaa kahta etuutta, huomataan, että ne eivät ole samanlaisia. Toinen on neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 23 artiklan mukaisesti laskettu rahaetuus, kun taas toinen on 46 artiklan mukaisesti laskettu työkyvyttömyyseläke.

2) kyseessä ei myöskään ole "46, 50 ja 51 artiklan tai 60 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesti" suoritettava etuus, koska kyseessä on 23 artiklan mukaisesti suoritettu etuus, kuten juuri edellä totesin.

19. Ainoa seikka, joka vielä mahdollisesti jää selvitettäväksi tässä suhteessa, on Italian lakia soveltamalla etuuteen myönnetyn täydennysosan vaikutus ratkaisuehdotukseen, jonka juuri esitin.

18. Belgialaiset ja italialaiset etuudet eivät myöskään ole samanlaisia. Kyseessä oleva belgialainen etuus on neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 23 artiklan mukaisesti laskettu sairauden perusteella suoritettava korvaus, kun taas on kiistatonta, että italialainen etuus on asetuksen 46 artiklan 3 kohdan mukaisesti laskettu työkyvyttömyyseläke. Viimeksi mainittu lainkohta on osa vanhuutta ja kuolemaa (eläkkeitä) koskevaa asetuksen III osaston 3 lukua, mutta sitä voidaan soveltaa analogisesti Italian lainsäädännön perusteella myönnettyihin työkyvyttömyysetuuksiin. Työkyvyttömyyttä koskevassa neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 III osaston 2 luvussa erotetaan nimittäin kaksi erityyppistä lainsäädäntöä: toisen mukaan työkyvyttömyysetuuksien määrä on riippumaton vakuutusajan pituudesta (1 jakson 37—39 artikla) ja toisen mukaan etuuden

Mielestäni italialaisen työkyvyttömyyseläkkeen luonteen määritteleminen "suhteutetusti (pro rata -menetelmällä) lasketuksi" etuudeksi ennemmin kuin "itsenäiseksi etuudeksi", kuten ehdotin edellä (11 kohta), ei vaikuta tämän asian ratkaisuun, koska belgialainen ensisijainen työkyvyttömyyskorvaus (sairausetuus) ja italialainen työkyvyttömyysetuus (itsenäinen tai suhteutetusti [pro rata -menetelmällä] laskettu) ovat joka tapauksessa erilaatuisia neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 12 artiklan 2 kohdan ensimmäisen virkkeen tarkoituksessa.

20. Edellä esitetyistä eri syistä voidaan siis päätellä, että 12 artiklan 2 kappaleen toisessa virkkeessä säädetyt edellytykset eivät selvästikään täyty ja että kansallista yhteensovitussääntöä voidaan soveltaa vastaajaa vastaan neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 12 artiklan 2 kohdan ensimmäisen virkkeen mukaisesti.

IV. Ratkaisuehdotus

21. Edellä esitetyillä perusteilla ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin vastaisi seuraavasti Tribunal du travail de Bruxellesin 17.6.1993 tekemällä päätöksellä esittämiin kysymyksiin:

"1) Neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 säännösten mukaisesti myönnettyjen eläkkeiden yhteydessä itsenäisen etuuden käsitettä käytetään tarkoittamaan 46 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti laskettua etuutta eli tarkoittamaan toimivaltaisen laitoksen perusteella määräytyvän jäsenvaltion lainsäädännön mukaista täyttä eläkettä, joka on laskettu yksinomaan kansallista lainsäädäntöä soveltamalla ottamatta huomioon muiden sellaisten jäsenvaltioiden lainsäädännön mukaan täyttyneitä ajanjaksoja, joiden alaisuuteen työntekijä on kuulunut. Tämän vuoksi tätä käsitettä ei voida käyttää tarkoittamaan italialaista työkyvyttömyyseläkkeeksi kutsuttua sosiaaliturvaetuutta, vaikka tätä etuutta täydennettäisiin, jotta se nousisi Italian lainsäädännön edellyttämään vähimmäiseläkkeen määrään, jos tämä etuus on alunperin laskettu vakuutuskausien yhteenlaskemis- ja etuuksien suhteuttamis- (pro rata) järjestelmän mukaisesti.

2) Neuvoston asetuksen (ETY) 1408/71 12 artiklan 2 kohdan ensimmäinen virke ei estä kansalliseen lainsäädäntöön sisältyvän yhteensovitussäännöksen soveltamista, kun kansallisen lainsäädännön nojalla siirtotyöläinen saa sairauden perusteella rahaetuuksia, joiden tarkoituksena on korvata sairaudesta aiheutuneesta työkyvyttömyydestä johtuva tulojen menetys, samalla kun hän saa lisäksi toisesta jäsenvaltiosta työkyvyttömyyseläkettä, joka on laskettu neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 46 artiklan mukaisesti ja jota mahdollisesti on korotettu tämän toisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisella täydennysosalla, jotta sen lainsäädännön mukainen vähimmäiseläkkeen määrä saavutetaan."